

Star velikonočni običaj

Iz zapisov mojega očeta - Antona Žerjava

Že teden pred velikim tednom so si otroci po trgovinah nabavljali razne odvečne lesene zaboje vseh velikosti in jih nosili vsak na svoj prostor.

Vsak si je moral nabaviti tudi lesen kol, najboljši je bil bukov, da so potem po končanih molitvah z njimi udarjali po zabojih. Te so razcefrali skoraj v drobne trske. Pripravljene so bile tudi vseh vrst raglje. Največja je bila cerkvena, ki je imela stalno

Velikonočno ragljanje (Zvonka Petrovič)

mesto v zvoniku. Majhni otroci, nekateri še v naročju, so držali v rokah male ragljice in čakali na začetek vrtenja. Običaj je izgledal takole: Molitve so se začele ob četrti uri na veliko sredo, četrtek in petek. Spredaj pred glavnim oltarjem je na velikem stojalu v trikotu gorelo trinajst sveč. Dvanajst belih, postavljenih z leve in desne strani, je predstavljalo apostole, srednja rdeča pa Jezusa

Kristusa. Pri pripravljenih molitvah je cerkovnik na duhovnikove znake ugašal eno za drugo bele sveče in na koncu rdečo. Otrok v cerkvi skoraj ni bilo videti. Zunaj so s koli in ragljami čakali, da ugasne še zadnja rdeča sveča. Ko je le ta ugasnila in se je pokazal beli dim, se je začelo. (Po evangeliju je po tretji uri umrl Jezus. Ugasla rdeča sveča je predstavljala njegovo smrt.) Mir velikega tedna je bil razbit, saj so razbijači tolkli po lesenih zabojih, obenem so se oglasile vse vrste ragelj.

Razšli so se zadovoljni, da so opravili običaj svojih pradedov. Cerkovnik pa je imel veliko dela, da je pospravil razbito embalažo na kraj, kjer so na veliko soboto zjutraj zakurili tradicionalni velikonočni ogenj. Raznosili so ga po hišah, kjer so gospodinje že čakale na pragu in vabile vsakega, naj pride po velikonočni pirh.